

Když nastal den čtyřicátý, zpívali jsme nyní. Sestry a bratři, dnes je ten 40. den od velikonoční neděle. Prvního dne po sobotě vstal Kristus z mrtvých. Co se dělo pak, je obestřeno tak trochu mlhou. Podle shodného svědectví evangelií se Ježíš sice svým přátelům a příznivcům ukazuje, to ano, ale příliš času s nimi nestráví. Spíše jenom přijde, zjeví se, a pak hned zase odejde. Magdalská Marie u prázdného hrobu považuje vzkříšeného Ježíše za zahradníka. Učedníci putující do Emauz napřed Ježíše vůbec nepoznají, popisují mu, co se v Jeruzalémě stalo, a až teprve při společné večeři spatří v neznámém svého Pána. Apoštol Tomáš nevěří svým uším, když mu ostatní apoštolové vyprávějí o setkání s Ježíšem. Apoštol Tomáš nevěří svým očím, když potom uvidí živého Ježíše přímo před sebou. Chce si sáhnout na rány, ale nesáhne si. Zase všechno běží jinak. Tam, kam přichází vzkříšený Kristus, věci nabývají jiný spád. Odvíjejí se podle scénáře, který nepíšeme my lidé, nýbrž podle scénáře, jaký píše Bůh.

Evangelista Lukáš vše shrne do stručné zprávy: *Ježíš svým vyvoleným apoštolům **také po svém umučení mnoha způsoby prokázal, že žije, po čtyřicet dní se jim dával spatřit a učil je o Božím království.***

(3)

Celé to zvláštní setkávání živého Mistra s učedníky trvalo čtyřicet dnů. Doba přidání jaksí navíc. Dnešními bohoslužbami slavíme tuto čtyřicetidenní dobu, v níž bylo učedníkům dopřáno vídat a slychat Krista osobně i po jeho smrti. Proč ale zrovna 40 dnů? Proč ne 30, 35 nebo 42. Jaký má tohle číslo význam?

Číslovka 40 je poněkud podivná. Taková neohrabaná. 40 dnů se nekryje s žádným počtem týdnů. Něco mezi 5 a 6 týdny, pořádně ale ani jedno ani druhé. 40 dnů je dlouhých i na kalendářní měsíc, ale zdaleka se neblíží dvěma měsícům. A možná si ještě vzpomenete z hodin ruského jazyka, že ruština má všechny číslovky podobné češtině s jedinou výjimkou: po

39 nenásleduje čtyryje děsjať, nýbrž sórok. Odkud vzalo to číslo svůj prazvláštní nádech? Odpověď nám snad dá sama Bible.

Když nastal den čtyřicátý a náš Pán byl v nebe vzatý. Skutky apoštolské nejsou prvním místem, kde se v Bibli objeví čtyřicítka. Kdybyste v klidu zapřemýšleli, určitě si zmínky o 40 vybavíte.

- Když Noe dostavěl archu, spustil se na čtyřicet dní a čtyřicet nocí liják, který způsobil potopu na celé zemi. Potopa byla naprostá, zachvátila celou zemi.
- Když po odchodu z Egypta táhl vyvolený lid pouští, vystoupil Boží muž Mojžíš na horu Sinaj, aby na ní sepsal zákon Hospodinův. Celkem pobyl na vrcholku 40 dní, během nichž stačil sepsat Boží příkazy a nařízení přesně v tom rozsahu, jakého bylo zapotřebí.
- Když tentýž lid přešel přes poušť a dorazil k hranicím zaslíbené země, vyrazilo na výzvědy dvanáct mužů, z každého kmene jeden. Vrátili se právě po čtyřiceti dnech, neboť tahle doba byla dostatečná k pořádnému průzkumu a během ní zjistili všechno podstatné.
- Když si lid vyslechl zprávy zvědů, zalekl se další cesty a vzdal se svého Bohem vytýčeného cíle. Raději zpátky do Egypta, přehodnotili svůj cíl. Jenže žádná cesta do vysněné minulosti nefunguje. Lid proto bloudil 40 roků pouští, dokud generaci nedůvěřivců nevystřídala generace nová. 40let stačilo k úplné obměně.
- Když o mnoho let později prchal prorok Eliáš před krvežíznivou královnou Jezabelou, chtěl už své úsilí vzdát a v ústraní klidně zemřít. Dostal však novou šanci a v síle darovaného pokrmu šel 40 dnů, až došel k Boží hoře Chórebu neboli Sinaji.
- Když jiný prorok, prorok Jonáš po značném zdráhání nakonec přece jenom dorazil do velkého a velmi zlotřilého města Ninive, hlásal v něm: „Ještě 40 dní a Ninive bude vyvráceno.“ Čtyřicet dnů bylo maximální možná míra, po kterou mohlo zlé město žít ve svých hříších. Dál už by propukla zkáza. (Ninivané tenkrát slyšeli dobře a dali se na pokání.)
- Když se neznámý tesařský syn Ježíš vypravil z Nazareta k Jordánu, aby se křtem přihlásil

k přicházejícímu Božímu království, nemohl se už vrátit jednoduše domů. Duch jej vyvedl na 40 dnů do pustiny. Tam se postil a čelil pokušením. 40 dnů stačilo, aby se ukázala jeho věrnost a odhodlání stát na Boží straně.

Sestry a bratři, takový je základní výčet biblických čtyřicítek. Může nás ještě překvapit, že se vzkříšený Kristus setkával se svými apoštoly právě 40 dnů? Čtyřicet dnů stačilo. Čtyřicet v Bibli vždycky znamená završení, dokončení, dotažení do potřebného rozsahu. (Když trestali apoštola Pavla ranami holí, nadělili mu jich jen 39 neboli 40 bez jedné, neboť 40. ranou by překročili mez a Pavla by ubili.) Čtyřicet v Bibli stačí na změnu. Méně by bylo málo, více by bylo zbytečně moc. Proto se různě píše o čtyřiceti dnech, o čtyřiceti letech. Je to doba tak akorát. Asi jako je 40 týdnů tak akorát na těhotenství.

*Ježíš svým vyvoleným apoštolům **také po svém umučení mnoha způsoby prokázal, že žije, po čtyřicet dní se jim dával spatřit a učil je o Božím království.***

Co mělo být o Božím království vyřčeno, to bylo vyřčeno. Ježíš se může přestat učedníkům bezprostředně zjevovat. Všechno potřebné slyšeli, další zjevování není nutné. Těch 40 dnů po velikonocích nám bylo dáno jako hranice plnosti, jako zarážka, za níž zde na zemi už Ježíše v těle nemáme hledat. Ta hranice je náramně důležitá. Lidé totiž touží po zjevení. Láká nás nadpřirozeno. Být spojeni se zázračným, s něčím, co není běžně vidět. Co nám dodá zdání kontaktu s Bohem. Touha uvidět nevidané je obrovská. Možná jste dnes dopoledne sledovali televizi. V přímém přenosu byla vysílána slavnostní papežská mše z portugalské Fatimy. Před necelým stoletím se zde několika malým dětem údajně zjevila Panna Maria a předala jim poselství pro svět. Protože se tohle poselství týkalo míru a Evropa právě prožívala útrapy I. světové války, získalo brzy značnou popularitu. Co se tenkrát přesně ve Fatimě stalo, nevím. Ale přesně dokážu rozeznat, ten hlad po zjevení. Po ukázce čehosi mimořádného, co promění naše všední dny. A rozhodně nevím, proč by se Maria měla v neurčitých časech zjevovat tu či onde, když se Ježíš zjevoval pouze čtyřicet dní a těch 40 dní mu stačilo.

Ježíš svým vyvoleným apoštolům také po svém umučení mnoha způsoby prokázal, že žije, po čtyřicet dní se jim dával spatřit a učil je o Božím království.

Apoštolové dostali plný čas seznámit s Božím královstvím. A času se týká také jejich poslední otázka položená pozemskému Ježíši.

„Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael?“

(6)

Tahle záležitost asi páčila všechny věřící obyvatele Judska a Galileje, když viděli, jak se v zemi roztahují okupační vojáci, a hlavně když viděli, jak zle, bez vznešenosti, poddansky a nesvobodně se k sobě chovají obyčejní lidé. „Už teď to, Pane, změníš?“ Společně s učedníky si přejeme, aby se svět pohnul trochu kupředu. Aby Boží kralování bylo zjevnější už v tomto čase. Ale na otázku, kdy už konečně přijde Boží království se vším všudy, dostáváme také společně s učedníky Ježíšovu odpověď:

Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci...

(7)

Co se času týče, stačí vám vědět, že těch 40 dnů bylo dost na to, abyste uvěřili, že Ježíš žije. Vzkříšený vnesl do vašeho života nové světlo. Vysvětlil vám, kam až sahá Boží láska. že dosáhne i na člověka, kterého svět zničil. Že Bůh si uchopí a provede údolím stínu smrti každého, kdo se mu svěří. To není nastolení vlády nad světem. To není změna světa. To je změna srdce, změna očekávání, co můžeme ve světě s Bohem zažít. To je změna Ducha – neboli

přijmete moc Ducha svatého.

99, 352; *Bůh má rád náš svět (Gott liebt diese Welt, Evangelisches Gesangbuch 409); 353*

Kázání na svátek Kristova nanebevstoupení, 13. května 2010.